



**CONCILIO||RVM QVATVOR GENE=||ralium. Niceni.
Constantinopolitani. Ephesini. et Calce=||donensis. Que
diuus Gregorius magnus tanq[uam]|| quatuor Euangelia
colit ac veneratur.||**

Merlin, Jacques

Coloniae, 1530

VD16 M 4842

Decreta Hormisdę pape.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72934)

Decreta Hormisdæ pape.

vult placere. Tu his eruditus & formatus cæli bñficijs plus agēdo populū instituis q̄ docēdo. Illa monita discipuloꝝ cōscientiā erudiūt q̄ p̄banē exēplo. Sine pudore inuitat ad innoctētiā, q̄ illā fuerit ipse sectatus. Te inter secreta penetratū q̄si testē metuūt qui peccare dīponūt. Nascētibus culpis metus, & reuerētia tua negat effectū. Qui inter exordia occurrit vitijs, & occasionē lapsū adimit, & cōcupiscētię purgat autorē, hęc bñtudinē tuā q̄si stricim p̄ linguę meę cōmēdatōe dedicaui, si p̄cibus vitę successus arriserit gestōꝝ tuōꝝ plena me relatōe cōsecrabo, vt q̄ vniuersis nota sunt māsuris i postē. Ii is q̄tenus gaudeat acta

¶ Item epistola eiusdem ad Liberium Patriciū

B Ymmachus ep̄s ecclesię catholicę vrbis Romę Liberio Patricio salutem. Cū p̄ venerāda religionē cōscientię verba dirigitis in Aquileiensis electione p̄tōficis & diuinis initiata lingua cultibus militat cōsecrādo in ignoti nos diligentia sermonum vincula tenuerunt, quia nihil superat diuitijs, q̄tiens aliquid p̄batus extulerit. Quid em̄ sn̄x sequaciū derelinquat q̄n iustitię obsequiū, cuius in examen definitio nō vocat. Agitis bono cōscientię q̄d v̄o vix negatur ip̄erio, Exiit inter arbitros Marcellini venerabilis collega maximus hoīm humilitate sublimior, & ne p̄tātī fauor palq̄s ascriberet interpretes, q̄d de pp̄rio decerpit ingenio, laudati iunxit ad p̄ciū. Egistis mediocrē, ne p̄cellī esset suscepta p̄dicatio, clarissimōꝝ testimonia vt vires accipiāt culmina castigātur, felix sacerdotiū cui faciē p̄tulit plena mens luminis. Beata cōuerlatio, q̄ idcirco in discussione deducta est, vt tāto viro affabulāte suparet. Quę nō didicisset saporem victorię, nisi subiacuisset incertis. Semp̄ innocētibus gloriā aduersa peperūt, p̄uidet defensores fortissimos mediocris ip̄ugnatio. Sed quid ep̄lę terminos loq̄citate p̄duxi, coactas lege paginas in hūana cōcinnatōe trāsgressus. Iungo & ego amplissimis p̄tibus p̄ modulo exiguūtatē pp̄rie vobis cœlo obsequēte cōsensum, & q̄d mirabile iter hoīs habet cōsideratōe v̄i attrahor ad amorē, inspirata mihi p̄ alterū placere affectio, dū manet charitas imis inserta viscerib⁹, peregrinante p̄sona comitē se tñ cœlestis gr̄a desiderijs iūgat, & dū cupitis datur affectus, aut veniat bonū pontificatus aut faciat. Data. XVIII. Calēn die indictione. VIII.

Incipiunt decreta Hormisdæ pape.

¶ Aduersus Nestorij & Euticetis blasphemias.

¶ De mysterio trinitatis, quid p̄sonę, quid designent substantię.

¶ De diuinitate & humanitate domini Iesu Christi.

¶ Cap. primū.

¶ Cap. secundū

¶ Cap. tertiu.

C loriosissimo atq; clementissimo filio Iustino, Augusto, Hormisdæ ep̄s. Inter ea quę ad vnitatē ecclesię p̄tinent, p̄pter quā deus clementię v̄rę elegit imperiū, i literis cōtulistis, hoc q̄q; venerabilis ip̄ator cura fidei cui multipliciter vos studere declarastis, adiecit, vt aliq̄ꝝ p̄ces p̄ferēdę ad hūilitates meę notitiā iungerent, quibus vel quid q̄stionis oriret agnoscerē, vel ad summouēdū p̄positā cōsultatōis ambiguū responsum à me religiosę sn̄x conueniens redderet, legi oīa solitudine q̄ decebat, & licet ad respōsi plenitudinē sufficere potuisset, si illa tantū quę ab autoribus sunt definita subscribere, tñ vt religiosi p̄positi vestri remunerare affectū, nō subtrahendū credidi mihi q̄q; sermonis obsequiū

¶ Capitulum primū.

D ¶ Quid em̄ est q̄d emergentibus Nestorij & Euticetis venenis paterna omisit instructio? Pe ne omnes impietates cum inuentoribus tam nephandorum dogmatū conueniētia in vnū synodica decreta prefferunt, nec vltius remansit locus vllus tam diris perfidię seminibus amputatis, aut Christum dominum credere sine carnis fuisse veritate, aut eundem non & deum & hominē de materni vteri intemeata fecunditate prodijisse, cū alter eorū dispensationē, qua saluati sumus negādo quantū in ipso est irritam faceret, alter opinione cōtraria sed impietate cōsimili in eodē dño n̄ro Iesu Christo potestātē diuinā à vera humanitate secluderet, neq; ille recordatus, quia palpandā carnē suā Ch̄s ostenderit, neq; ille euāgelij memor verbū carnē factū esse dicētis, cui vox dñi indeficienter insonare debuerat, q̄ dixit & docuit. Nemo ascēdit in cœlū, nisi q̄ de cœlo descēdit, filius hoīs q̄ est in cœlo. Sæpe hęc & multis p̄cedētū sunt cōprehēsa sentētis. Sed nec clemētia v̄ra licet iā dicta sint, fastidiose poterit repetita cognoscere, nec nobis pudor ea q̄ sunt à p̄decessoribus n̄ris p̄dicata reuoluere. Neq; em̄ possibile ē, vt sit diuersitas p̄dicatōis, vbi ē vniforma veritatis. Nec ab re iudicabit alienū, si cū his cū quibus cōuenimus fide cōgruamus & dogmate. Reuoluant p̄ijs mafuetudinē v̄rę auribus decreta synodica. Et beati papę Leonis cōueniētia sacrę fidei cōstituta. Eadē inuenietis in illis q̄ recēsueritis in n̄ris. Quid ergo est post illū fontē fidelitū statuendū? Quid amplius si tamē fidei terminos seruat, quilibet curiosus scrutator ingrat.

Non

Non opus adiectione plebis, aut instructiōe pfectis, nisi forte mauult q̄quam dubitare q̄ credere, certare quā nōsse, se qui dubia quā seruare decreta.

¶ Nam si trinitas deus, hoc ē, pater, & filius, & spūs sctūs, Deus aut vnus specialr̄ legislatore dicentē: Audi Israhel, dñs deus tuus vnus ē, q̄ alr̄ habet, necesse est, aut diuinitatē in multa diuidat, aut specialr̄ passiōē ipsi essentia trinitatis impingat, & qd̄ abfit: a fidelium mētibus, hoc ē, aut plures deos more pphanā gētilitatis inducere, aut sensibilē p̄cēnā ad eā naturā quā aliena est ab omni passiōe transferre. Vñ est sancta trinitas nō multiplicat numero, nec crescit augmēto, nec pōt aut itelligētia cōphēdi, aut hoc qd̄ deus est discretōe seiungi. Quis ergo illi se cr̄to æternā ipenetrabilisq̄ substātiā, qd̄ neq; vlla visibiliū v̄ inuisibiliū creaturā potuit iuestigare natura prophanā diuisionē tentet ingerere, & diuini archani mysteriū reuocare ad calculū moris humani? Adoremus patrē, & filiū, & spm̄ sanctū, indistinctā distincte, incomphēnsibile & inenarrabile substātiā trinitatis, vbi & si admittit numē: rō psonā, vnitās tñ non admittit essentia separationē, Ita tñ vt seruemus diuinā ppria naturā, seruemus ppria vnicuiq; psonā, vt nec psonis diuinitatis singularitas denegē, nec ad essentia hoc qd̄ ē pprium noīm transferat. Magnū est sanctæ & incomphēnsibile mysteriū trinitatis. Deus p̄r, deus filius, deus spūs sanctus, trinitas indiuisa. Et tñ notum ē, q̄a proprium est p̄ris vt generaret filiū, proprium filij dei, vt ex patre p̄ri nasceret æqualis, propriū spūs sancti, vt de patre & filio procederet sub vna substātia deitatis.

III ¶ Propriū quoq; filij dei, vt iuxta id qd̄ scriptū ē in nouissimis t̄pibus verbū caro fieret, & habitaret in nobis, ita itra viscera sanctæ Mariæ virginis genitricis dei vnitis vtrisq; sine aliq̄ cōfusione naturis, vt q̄ ante tēpora erat filius dei fieret filius hoīs, & nasceret in tēpore, hoīs m̄is vuluā non aperies, & virginitatē m̄is deitatis virtute non soluēs. Dignū planē deo nascente mysteriū, vt seruaret partū sine corruptōe, q̄ cōceptū fecit eē sine semine, seruās q̄ ex p̄re erat & repñtans qd̄ ex m̄e suscepit. Nā iacēs in præsepio videbat in celo, iuolutis pannis adorāt a Magis, inter aīalia æditus ab angelis nuntiat, vix igressus infantia annuntias mysticā sine istituēte doctrinā, inter rudimēta annoꝝ pueriliū edēs celestiuū signa virtutū. Idē em̄ deus & homo non vt ab infidelibus d̄r sub quarta itroductōe psonā, sed ipse dei filius deus & homo idē virtus & ifirmitas, humilitas, & maiestas, redimēs, & v̄ditus, in cruce positus, & cœli regna largitus. Ita n̄ ē ifirmitatis p̄iceps vt possit interiri, ita ingenitæ potētia dñs ne possit morte cōsumi. Sepultus ē iuxta id qd̄ homo voluit nasci, & iuxta id qd̄ p̄ri erat filis, resurrexit pariens vulnē & saluator ægroꝝ vnus defunctoꝝ, & viuificator obeuntiuū, ad iferna descendēs, & a p̄ris gremio nō recedēs. Vnde & aīam quā p̄ cōmuni cōditōe posuit, p̄ singulari virtute & admirabili potētia mox resumpsit. Hæc ita eē, nec vllam dubitationē oportere recipere, id ē, ne dñs n̄ Iesus Ch̄sus aut iter corporis passiōis deus non eē crederet, aut ne deus tñ non etiā hō inter opa mirabiliū stupēda virtutū pposito nos duoz Ap̄loꝝ informauit exēplo deū eē se Ch̄m dñm n̄m Petri fide, hoīem Thomæ dubitatōe declarans. Quid itererat, vt quē se hoīes dicerent discipulos vellet ingere, nisi vt respondēte Petro: Tu es Ch̄sus filius dei viui, fateret nō hoc de carne & sanguine pditum, sed p̄re deo ispirate reuelatū, vt p̄ testimoniū laudare respōsionis fides patefieret veritatis. Quid etiā itererat, vt apparēte post resurrectionē dño, Thomas tantū abesset cæteris, vt solus ambigeret, vt dū vnus manibus se pateret tangi, ab vniuersitate fidelium q̄s eēt, possit agnosci. Non ergo ad explorandū discipulum it̄posita ē dubitatio sed quæ sita p̄speritatis istructio. An ne aliud expectat qd̄ se idē dñs Cleophæ cū alio discipulo cum ad Emaus tendētes de se loquerent, inferuit. Et quanq̄ de resurrectionē dñi per mulieres quæ primæ ad monumētum conuenerāt, agnouissent, tñ vt p̄ eoꝝ dubitationē daret futuris seculis credēdi firmitatē icipiēs a Moysē & oibus p̄phetis oportuisse Ch̄m pati, & ita itrare in gloriā suā it̄p̄rat. Ostēdit p̄ passiōē humanā naturā & diuinā in eo eē p̄ gloriā multiplici bus hæc sanctarū scripturarū ifinuānt exēplis. Nec apud religiosam cōsciā tuā venerabil' Imperator tanq̄ ignota dicunt, fides em̄ ipsa q̄ a te cōstāter asserit tibi, reddit hoc muneris, vt sensu bus tuis & affectū sui iferat, & sciā p̄ quā diligētius asserat, ifundat. Et tñ interest disp̄satis mihi credite, vt ego quoq; v̄ apud sciētes nota, nō taceā, vt succedēte sibi p̄ vices tēpoꝝ Catholicoz p̄dicatōe sensuū, qd̄ indeficiēter asserit, sine fine credat, latius hæc quæ ad deitatē humanitatēq; dñi n̄i Iesu Ch̄si p̄tinēt, & in eo vnitās sine cōfusiōe naturas potui, sc̄dm veterē de finita differere, si eēt aduersus eos q̄ his discutiūt disputādū. Sed cū in manib' oīa sint, & synodica cōstitutata, & b̄ti pape Leonis dogmata, p̄strixisse poti' pauca q̄ euoluere credidi cōueniētius vniuersa. Nūc vero agnoscere satis ē & cauere, ita pprietate & eētia cogitādā vt sciat qd̄ p̄sonē, qd̄ nos oporteat deferre substātię. Quę q̄ idēceter ignorāt, aut callida impietate dissimulat, dū omittūt qd̄ sit ppriū filij in trinitate tēdūt ifidias vnitati. Sed si q̄ p̄dicata sunt, validis teneant fixa radicibus, nec a p̄na traditōe recedit, & cōstāter quæstionibus obuiat.

Decreta Hormisdæ pape.

¶ Sacra Iustini imperatoris ad Hormisdam papam.

C Sacratissimo ac beatissimo archiepo almæ vrbis Romæ & patriarchæ Hormisdæ Iustinus imperator, Scias nobis p̄ religioſissime, qd̄ diu summis studijs q̄rebat̄ patefactum, & antequã aduenerint, qui à nobis destinati sunt, qd̄ Iohãnes vir beatissimus antistes nouæ Romæ n̄r, vna cū clero vobis cōsentiūt, nullis variantes ambiguitatibus, nullis diuisi discordijs. Scias libellū ab eo subscriptū quē offerendū indicaueras sc̄tissimorū pat̄r cōcilio cōgruentē, q̄ om̄es cōcurrūt alacri opere suscipienda vota, tā n̄r q̄ Cōstātinopolitanæ sedis q̄s veritatis chorus fulgor illuminat. Om̄es accelerāt libentissime q̄s oblectat via dilucida, vt sequant̄ sc̄ta pat̄r sc̄tissimas leges p̄batissimasq̄, & cōsilijs q̄rundā firmatis, q̄ rectū tenebāt tramitem aliorū correctis q̄ vagabātur, icerti in eos res colligitur, vt vnitate indiuiduæ trinitatis ipsi q̄q̄ in vnitate colāt mentiū, negatū est inter diuina misteria memoriã in postere fieri libelli quē diximus Acatī p̄uaricatoris q̄ndā regiæ huius vrbis ep̄i, necnō & aliorū sacerdotiū qui vel primi cōtra cōstituta venerūt applica, vel successores erroris facti sunt, & nulla vsq̄ ad vltimū diē sunt p̄cēnitētia correcti. Et qm̄ oēs n̄r religionis admonēdi sunt, vt exēplū imitent̄ ciuitatis regiē, destināda vbiq̄ principalia p̄cepta ediximus. Tāto flagramus religiōis officio, tāto affectamus studio pacē catholicæ fidei p̄ remunerāda celeriter pacē, n̄r reipublicę p̄ cōciliādo subiectis meis sup̄no p̄sidio, Quid em̄ gratius reperiri p̄t, Quid iustius, qd̄ illustri⁹, q̄ q̄s idē regnū cōtinet idēq̄ fidei cultus irradiat, eos nō diuersa cōtendere, sed collectis in eisdē sensibus instituta venerari nō humana mēte illata, sed in diuinę p̄uidētia sp̄i. Oret igit̄ v̄ræ religiōis sanctitas, vt qd̄ p̄uigili studio p̄ cōcordia ecclesiæ catholicæ fidei p̄curat, diuini muneris opitulatio iugi p̄p̄tuitate seruari annuat. Data decimo Calendas Maij Constantinopoli.

¶ Libellus fidei Iohãnis Cōstātinopolitani ep̄i directus ad sanctū Hormisdā papā, in quo anathematizat Nestorij & Euticetis & reliq̄r hæreticorū blasphemias.

D Edditis mihi Ihs̄ v̄ræ sc̄tatis in Chr̄o frater charissime p̄ Gratū charissimū comitē, & nūc p̄ Germanū & Iohãnem reuerēdissimos ep̄os & Felicē & Dioscorū sc̄tissimos diaconos, & Blādū pb̄m letatus sum de speciali charitatis v̄ræ sanctitate qd̄ vnitate sc̄tissimarū dei ecclesiæ sc̄dm̄ veterū pat̄r requiris traditōem, & dilaceratores rōnabilis gregis Chr̄i amore pulsare festinas. Certus igit̄ sc̄to p̄ oīa sc̄tissime, q̄a secundū qd̄ vobis scripsit̄ tecū cū veritate sentiēs oēs à te repudiatis hæreticos renuo, & ego pacē diligēs sanctissimas dei ecclesias, i. superioris v̄ræ & nouellę istius Romæ vnā eē accipio illā sedē apl̄i Petri & istius augustę ciuitatis vnā esse definitio. Om̄ibus actis à sc̄tissimis q̄tuor synodis, i. Nicēna Cōstātinopoli & Ephesi & Calcedonæ, de cōfirmatōe fidei instituta esse ecclesiæ assentio, & nihil titubare de h̄n̄ iudicatis patior. Sed & conantes aut n̄sos vsq̄ ad vnum apicem placitorū p̄turbare lapsos esse à sc̄ta dei ḡnali & applica ecclesia sc̄o, & tuis verbis recte dictis euidenter vtens p̄ p̄ntia scripta hæc dico, quia prima salus est recte fidei regulā custodire, & à pat̄r traditōe nullatenus deuiare, q̄a nō p̄t̄ d̄ni n̄r Iesu p̄termitti sn̄ia dicentis. Tu es Petrus & sup̄ hęc petrā ædificabo ecclesiā meā, hæc q̄ dicta sunt rebr̄ p̄bātur effectibus, q̄a in sede apostolica inuolabilis ser̄p̄ catholica custodiū religio, hæc cigit̄ fides. Nec cadere cupientes, sed pat̄r se q̄ntes in oībus cōstituta anathematizātes om̄es hæreses & p̄cipue Nestoriū hæreticū, qui q̄ndā Cōstātinopolitanæ vrbis fuit ep̄s, dānatū in cōcilio Ephesino à beato Celestio papa vrbis Romæ, & à venerabili viro Cirillo ep̄o Alexandrinæ ciuitatis & vna cū illo anathematizamus, & Euticē & Dioscorū Alexandrinæ ciuitatis ep̄iscopū dānatū in sancta synodo Calcedonēsi quā venerātes sequimur & amplectimur, quæ sequens sanctā synodū Nicēnā apostolicā fidem p̄dicauit, his cōiungētes Timotheū Parricidā Hellurū cognōiatū anathematizamus, & huius discipulū & sequacē in oībus Petrum Alexandrinū similiter cōdemnātes, Anathematizamus similiter Acatiū q̄ndā Constantinopolitanæ vrbis ep̄m, cōp̄licem eorū & sequacē factū, necnō & p̄feuerātem eorū cōmunioni & participationi. Quorū em̄ quis cōmunionē amplectit̄ eorū similem adiudicationem in cōdemnatōe cōsequitur. Simili modo & Petrū Antiochenū cōdemnantes anathematizamus cū sequacibus suis, & oībus supra scriptis, vnde probamus & amplectimur ep̄istolas om̄es beati Leonis papæ vrbis Romæ quas conscripsit̄ de recta fide. Quapropter sicut̄ p̄diximus seq̄ntes in om̄ibus sedē apostolicā, & p̄dicamus oīa q̄ ab ipsa decreta sunt, & propterea spero in vna cōmunicatōe vobiscū quā apostolica sedes p̄dicat me futurum in qua est integra deuotio christianæ religionis & p̄fecta soliditas promittens in sequentī tempore sequestratos à cōmunionē ecclesiæ catholicæ id est in om̄ibus nō cōsentientes fidei applicæ eorū nomen inter sacra non recitandū esse mysteria. Quod si in aliqua professio ne mea deuiare tentauero, his quos cōdemnaui & p̄ cōdemnationē propriam cōsortem me esse